

Sygn. akt I C 159/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Dominika Sęk

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2019 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko B. T.

o zapłatę

I. zasądza od B. T. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 5 581,22 zł (pięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 8 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od B. T. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 2097 (dwa tysiące dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 159/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 1 lutego 2018 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. domagał się zasądzenia od B. T. kwoty 5 581,22 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że jest nabywcą wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki konsumenckiej udzielonej przez (...) (...). S. z siedzibą w G. K. T., którą reprezentował pełnomocnik B. T..

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z 6 kwietnia 2017 r. B. T. został uznany winnym wprowadzenia w błąd (...) z siedzibą w G. poprzez zatajenie faktu, że K. T. jest całkowicie ubezwłasnowolniona i możliwości wywiązania się przez K. T. ze zobowiązania, czym doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez udzielenie pożyczki w kwocie 13 500 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Powód dochodził w niniejszej sprawie odszkodowania na które składały się utracone korzyści w postaci całkowitego kosztu pożyczki, jaki pierwotny wierzyciel miał uzyskać, gdyby umowa została ważnie zawarta, w wysokości łącznej 8 216,52 zł, która po pomniejszeniu o prowizję, o jaką uległa kwota wypłaconej pożyczki oraz dokonane przez B. T. wpłaty, tj. 2 635,30 zł, daje dochodzoną pozwem kwotę 5 581,22 zł.

Na rozprawie w dniu 22 stycznia 2019 r. pozwany B. T. wniósł o umorzenie należności dochodzonej pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

7 stycznia 2010 r. B. T., działając jako pełnomocnik całkowicie ubezwłasnowolnionej K. T., podpisał umowę pożyczki konsumenckiej zawartą ze (...) (...) S. z siedzibą w S.. Wysokość pożyczki wynosić miała 13 500 zł, przy czym z kwoty pożyczki potrącona została prowizja za jej udzielenie w wysokości 655 zł oraz opłata przygotowawcza w wysokości 20 zł. Pożyczka oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej, która w dacie zawarcia umowy pożyczki wynosiła 19,75%. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 8 417,80 zł.

dowód: kopia umowy pożyczki – k. 25 – 26, kopia regulaminu udzielania pożyczki – k. 27-28, kopia pełnomocnictwa – k. 29-30, kopia wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z 6 kwietnia 2017 r. – k. 31-34, raporty spłaty – k. 35 – 41.

Wyrokiem z 6 kwietnia 2017 r. wydanym przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie II K 1534/16, B. T. został uznany za winnego tego, że 7 stycznia 2010 r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd (...) S. w ten sposób, że będąc obecnym jako pełnomocnik przy zawieraniu pomiędzy K. T. a (...) im. (...) umowy pożyczki konsumenckiej nie poinformował o braku zdolności K. T. do czynności prawnej w związku z jej całkowitym ubezwłasnowolnieniem, czego skutkiem była nieważność umów, a także co do możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań, czym doprowadził (...) im. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym na łączną kwotę 34 859,49 zł, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

dowód: kopia wyroku – k. 31-34.

26 listopada 2014 r. (...) S. z siedzibą w G. przeniosła na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., za pośrednictwem (...) S.a.r.l. z siedzibą w (...) m. in. wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki zawartej z K. T., w tym w zakresie związanych w umowę pożyczki czynów niedozwolonych.

dowód: kopie umów przelewu wierzytelności – k. 15-22.

Pismem z 15 listopada 2017 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. wezwała B. T. do zapłaty wszystkich należności wynikających z umowy pożyczki z 7 stycznia 2010 r. zawartej z K. T..

dowód: kopia wezwania do zapłaty – k. 23-24.

Sąd zważył, co następuje:

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie była w toku procesu kwestionowana. Nie budziła również wątpliwości Sądu.

Stan faktyczny nie był w niniejszej sprawie kwestionowany.

Powód dochodził swojego roszczenia na podstawie art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, zobowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie do przepisów art. 361 § 1 i 2 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, zaś w powyższych granicach naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono.

Roszczenie powoda o zapłatę utraconych korzyści w zakresie wynagrodzenia za udzielenie pożyczki, które poprzedni wierzyciel uzyskałby gdyby umowa była zawarta ważnie, znajdowało oparcie w wyżej przytoczonych przepisach.

Sam fakt wyrządzenia przez pozwanego szkody pierwotnemu wierzycielowi oraz wysokość dochodzonego roszczenia nie były przez pozwanego kwestionowane, podobnie jak skuteczność nabycia wierzytelności przez powoda, zatem okoliczności te zostały uznane przez Sąd za przyznane (art. 229 – 230 k.p.c.). Co więcej, zgodnie z przepisem

art. 11 k.p.c., ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Z uwagi na powyższe, Sąd uwzględnił postępowanie w całości, w tym, stosownie do przepisów art. 481 § 1 i 2 k.c., w zakresie żądanych ustawowych odsetek za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwanego za stronę przegrywającą proces w całości, a w konsekwencji, zobowiązaną do zwrotu powodowi na jego żądanie celowych kosztów dochodzenia swoich praw, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 280 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości stawki minimalnej określonej dla wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie przez przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, na kwotę 1800 zł, powiększona o należną opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Sygn. akt I C 159/18

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

2. (...)

3.(...)

(...)